

„A Petr se ujal slova: „Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech. Dobře víte, co se dalo po celém Judsku: Začalo to v Galileji po křtu, který kázal Jan. Bůh obdařil Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblův, neboť Bůh byl s ním. A my jsme svědky všeho, co činil v zemi judské i v Jeruzalémě. Ale oni ho pověsili na kříž a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu zjevit se – nikoli všemu lidu, nýbrž jen svědkům, které k tomu napřed vyvolil, totiž nám; my jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. A uložil nám, abychom kázali lidu a dosvědčovali, že je to on, koho Bůh ustanovil za soudce živých i mrtvých. Jemu všichni proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří.“ (Skutky apoštolů 10:34-43)

Evangelium Janovo 20:1-18, 1. dopis Pavlův Korintským 15:1-11 a Žalm 114:1-7

Bůh nikomu nestrání!

Jedna z největších zpráv evangelia a celého křesťanství. Tohle je ta zvěst, kterou kážeme! Ježíš podle podání všech evangelistů nestránil mužům ani ženám, malým ani velkým. Neměl problém posloužit římskému setníkovi, syrofenitské ženě, nemocným či znevýhodněným. Ač přišel pro lid Izraele, věnoval se všem. Zcela zjevně chápal Judu jako svou svatyni a Izrael jako své vladařství. Tak to říká Žalm 114.¹ Ale právě proto sloužil všem s jistotou.

Egypt nebyl jen místem otroctví, ale také místem, kde se mluvilo cizí a temnou řečí, jak říká ten žalm. Jazyk může zhrubnout a odcizit se, je-li ztotožněn s násilím a hrubostí, pak se stává temným. Jako pro některé naše předky němčina a pro jiné dnes ruština. Přesto se evangelium dostává až k jedinci, k osobnosti bez ohledu na místo, čas, národnost a jazyk. Před nám stojí člověk. Nikoli státní příslušník té či oné země, jinověrec, provinilý vězeň, pacient tou či onou chorobou. Nerozhoduje, zda je někdo prezident, ministr či člen parlamentu.

Apoštol Petr si nechá vyprávět v domě pohanského setníka Kornélia, jak na něj přišli a proč si jej pozvali. Kornélius měl nebeské GPS, protože svoje služebníky poslal přesně do domu Šimona koželuha v Joppe, do dnešní Jaffy v Tel Avivu. Tam Petra našli. A když apoštol Petr slyší, jak Pán Bůh zařídil, aby se s Kornéliem a jeho rodinou potkali, pronese to, co máme v nadpisu dnešního kázání: „*Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání...*“ (10:34) A pojďme si k tomu říci několik poznámek:

1. Petr dodal, že Pán Bůh nikomu nestrání, „*ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé. To je ta zvěst, kterou Bůh poslal synům izraelským, když vyhlásil pokoj v Ježíši Kristu. On je Pánem všech.*“ (10:34-36) Zvláštní je, že to Petrovi dochází až nyní. Ano, Pán Bůh má s některými lidmi větší práci. Potřebují takové zážitky, aby jim došlo, že Pán Bůh je Pánem všech! Každé setkání přes hranice národností, jazyků a zvyků je k užitku. Je třeba přiznat, že některým křesťanům, to ještě dnes nedošlo a to už od té doby utekly tisíce let...
2. Petr naznačuje, že někteří mají přece jen nějakou přednost. Zdá se mu, že jsou Bohu milí ti, kteří *věří a jednají spravedlivě*. To je trochu nebezpečné, protože Pán Ježíš neuděloval vůbec žádnou přednost těm hodným. A v našem světě je to obecně nebezpečné, když naše děti slyší: „*Budete-li hodné, tak vás bude mít Pán Bůh rád!*“ Je to přece úplně jinak. Ježíš na kříži slíbil ráj teroristovi, který umíral s ním! Takže se Petr trochu mýlí! Ne vždycky je správné to, co čteme v Bibli. A Skutky apoštolské určitě nejsou slabikářem víry.
3. Apoštolu Pavlovi je to jasnější. Káže tu centrální zvěst evangelia bez podmínek. V dopisu napsaném římským židovským křesťanům, kteří se izolovali od zkaženého Říma, píše toto: „*Bůh nikomu nestrání.*“ (Dopis Římanům 2:11) Důsledky lidského chování dopadají na každého tak, jak pro to celý život pracoval. A ještě to zopakuje v dopise do Kolosis (3:25), že ten: „*Kdo se dopouští křivdy, dostane za to odplatu. Náš Pán nikomu nestrání.*“

¹ Když vyšel Izrael z Egypta, dům Jákobův z lidu cizí řeči, byl Juda jeho svatyní, Izrael jeho vladařstvím. Moře to vidělo a uteklo, Jordán se obrátil nazpět, hory poskakovaly jako berani a pahorky jako jehňata. Co je ti, moře, že utíkáš, Jordáne, že se obrácíš nazpět? Hory, proč poskakujete jako berani, a vy, pahorky, jako jehňata? Svíjej se, země, před Pánem, před Bohem Jákobovým, jenž proměňuje skálu v jezero, křemen ve vodní pramen. (Žalm 114)

Ale platí to i obecně. Když má někdo vyšší a výraznější postavení přesto, že původně neměl příliš dobrou pověst, je to v pořádku a není to naše věc, abychom mu to připomínali. Je třeba respektovat jeho autoritu. Tak Pavel nepřipomíná Petrovo zapření. Pavel to píše do Galácie (2:6) a zmiňuje církevní ústředí: „*Od těch však, kteří se těšili zvláštní vážnosti – čím kdysi byli, na tom mi nic nezáleží, Bůh přece nikomu nestrání – ti tedy, kteří se těšili zvláštní vážnosti, mi nic dalšího neuložili...*“ Trochu složitě tím vysvětluje, že pro svou službu nedostal žádné dodatečné podmínky od apoštolů v Jeruzalémě. A nevyvyšuje se nad nimi pro svá studia, však ví, že žije z té milosti, protože Pán nikomu nestrání.

A stejně tak ze strany autorit je třeba jednat uváženě a nevyžadovat si úctu a poslušnost za každou cenu: „*Vy páni, jedněte s otroky také tak a zanechte vyhrůžek. Víte přece, že jejich i váš Pán je v nebesích, a ten nikomu nestrání.*“ (Dopis Efezanům 6:9) Prostě: „*Kdo se dopouští křivdy, dostane za to odplatu. Náš Pán nikomu nestrání!*“ (Dopis Kolosanům 3:25)

4. Kdybyste hledali podobný postoj ve Staré smlouvě, došli byste k tomu, že Elíhú, čtvrtý z Jóbových přátel přistupoval ke zbídačenému Jóbovi zcela jinak, než ti tři předchozí, přemoudřelí rádci a soudci Elífaz, Sófar a Bildad. Elíhú pochopil lidskou bolest a Boží právo na mlčení a byl si jist, že „*Bůh nestrání velmožům, nedá přednost váženému před nuzákem, protože všichni jsou dílem jeho rukou.*“ (Jób 34:19) a postavil na tom svou službu. Prohlásil tváří v tvář Jóbovi: „*Nebudu nikomu stranit, nechci nikomu lichotit*“ (32:21), čímž postavil normu pro každého, kdo doprovází bolavého a nemocného.
5. Poslední poznámka patří krátkému kázání, ve kterém Petr shrnul Ježíšův život do nepříliš učesaného vyznání víry. Naším přátelům někdy vadí, že v tom textu pisatel Lukáš nechal vyjádření: „*Ale oni ho pověsili na kříž a zabili.*“ (Skutky apoštolů 10:39) Není tu řečeno, kdo je takto obviněn. Dá se z textu tušit, že Petr myslel na ty, kterým se Ježíš věnoval v zemi Judské a v Jeruzalémě. A oni... A nebyl to jen jediný výpad proti Židům. Už při úvodním kázání v Jeruzalémě to dvakrát před shromážděnými Židy z Jeruzaléma i všemi svátečními poutníky řekl na rovinu: „*Vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili...*“ (Skutky apoštolů 2:23 a 36)
Ale ta slova je třeba vysvětlovat, protože Petr tu říká co cítí, co tehdy viselo ve vzduchu. Ale my to nemusíme po něm opakovat se slovy: „*A máte to v Bibli!... A zabili nám Krista Pána!*“
Lukášův spis Skutků by měl být spíše nazván Skutky Ducha svatého, protože Pán Bůh apoštoly a první církve zachraňoval dílem Ducha svatého z jejich omylů, chyb a podivínství. A i kdyby ta vražda spáchaná na Ježíši byla vinou tehdejších Židů, pak to není obecná vina celého národa, jež jim byla zcela nesprávně připomínána po staletí při pogromech... Považte, Pán přece nikomu nestrání. Neupřednostňuje a neobhajuje činy dnešního Žida jen proto, že je to Žid a dnešního křesťana jen proto, že je pokřtěný katolík a nebo evangelík. Každý ponese důsledky toho, co dělá. Bůh opravdu nikomu nestrání! To je evangelium!

Hospodin tě vnímá a považuje za svého. Bere vážně tvůj život a má na tebe zvláštní zřetel
Hospodinova svatost žárlivě žhne jako rozpálená pec, ale věř: Hospodin dává milost každému kdo ji hledá
Hospodin ti neukazuje záda, ale obrací k tobě svou tvář a dává ti v Ježíši Kristu svůj pokoj.